

Jordi Martín Lloret

16 Juny 2014

Boris Vian (Ville-d'Avray, 1920 – París, 1959) fou escriptor, enginyer, trompetista, cantautor, dramaturg i crític de jazz, entre moltes altres coses. El 1946 va publicar, sota el pseudònim de Vernon Sullivan, *Escopiré sobre les vostres tombes*, que va provocar un gran escàndol, especialment quan se'n va trobar un exemplar a l'escena d'un crim passional i, arran d'això, Vian va ser condemnat per ultratge als bons costums. Enmig de l'enrenou desencadenat per aquesta novel·la, aparegueren *L'escuma dels dies* (1947) i *L'automne à Pékin* ('La tardor a Pequín', 1947). Admirat per Raymond Queneau, Vian va ser nomenat sàtrapa del Collège de Pataphysique, una institució creada per Alfred Jarry i dedicada a la reivindicació de l'absurd; va compondre i cantar «Le déserteur» com a reacció a la guerra d'Indoxina, i va treballar ocasionalment com a actor de cinema.

Jordi Martín Lloret (Barcelona, 1972) és traductor literari de l'anglès i del francès. Al llarg dels quinze anys que fa que s'hi dedica, ha traduït obres d'autors ben diversos, com ara John Cheever, G. K. Chesterton, Antoine Compagnon, Philippe Claudel, Romain Gary, Siri Hustvedt, Eugène Ionesco, Carson McCullers, William Saroyan, Budd Schulberg, Boris Vian o Richard Yates. Enguany ha estat distingit amb el Premi Ciutat de Barcelona 2013 i amb el VI Premi Mots Passants de traducció literària de la UAB, tots dos per la versió catalana de *L'écume des jours*, de Boris Vian (*L'escuma dels dies*, El cercle de Viena, 2013).

Drèncula.

Fragments del diari de David Benson

I

Feia una hora escassa que era al castell del comte Drèncula i l'aspecte sinistre de l'indret ja em generava en el cor els pressentiments més negres.

La residència del comte s'elevava en una de les regions més agrestes del gran bosc de Transsilvània,

que projecta a l'assalt dels primers contraforts dels Carpats les seves hostes negres de grans pinasses austríaques i de làrinx de front desdenyós; el castell, situat al capdamunt d'un esperó de roca, dominava un barranc profund, al fons del qual grunyia un torrent escumós.

El comte havia demanat al procurador de Londres per a qui jo treballava que li delegués un dels seus representants, «per tal», deia ell mateix per carta, «de posar en ordre uns quants documents importants»; jo portava a la cartera la còpia de la resposta que m'acreditava, i aquell petit full blanc era l'única cosa que podia esvair-me una mica l'angoixa.

En efecte, durant l'hora que feia que havia travessat el llindar d'aquell edifici auster de pedra grisa, ni una sola ànima s'havia deixat veure. Només uns quants ratpenats giravoltaven en l'aire d'una manera estranya, omplint el silenci opressiu amb els seus xiscles agres, i a mi no em calia res més per recobrar l'aplom que el record del meu gran despatx teginat de Londres.

Mentre recorria una per una les sales desertes, vaig acabar descobrint, amagada darrere una torreta quadrada que s'alçava al nord, una cambra on rugia un foc de llenya. A sobre d'una taula, i al costat d'un àpat ben copiós, hi havia una targeta que m'informava que el propietari, que feia dos dies que havia sortit de cacera, es disculpava per haver-me rebut d'aquella manera tan informal i em convidava a instal·lar-me tan bé com pogués fins que ell tornés.

El més estrany és que tot aquell misteri, lluny de fer-me augmentar les alarmes, me les va esvair, i així vaig poder sopar prou bé i sense cap neguit.

En acabat em vaig despullar completament, perquè feia una calor asfixiant, i em vaig estirar davant la llar de foc sobre una pell immensa d'ós bru que encara conservava una mica l'olor de la fera, segurament a causa dels mètodes rudimentaris de conservació emprats pels muntanyencs de la zona.

II

Em vaig despertar de l'ensopiment amb una sensació d'ofec i amb una altra sensació, totalment desconeguda. Sens dubte el meu passat de solter formal no m'havia preparat per viure una experiència com aquella; el cas és que, al mateix temps que un pes que em va semblar considerable se'm repenjava al pit, tenia la impressió que tot el meu sexe estava enfonsat dins una caverna calenta i singularment mòbil, i que d'aquesta excitació nova en treia un augment de potència i de volum absolutament anormal. Mentre recobrava a poc a poc el coneixement, em vaig adonar que una mena de borboll elàstic em fregava el nas i la boca; una olor particular, una mica atordidora, m'omplia els narius, i quan vaig alçar les mans vaig trobar dos globus llisos i sedosos que, només de tocar-los, es van estremir i es van aixecar una mica; llavors, notant-me una certa humitat al llavi superior, vaig llepar aquesta humitat i la meva llengua va penetrar en una clivella carnosa i ardent, que just en aquell instant va iniciar una sèrie llarga de contraccions. Jo xuclava el suc saborós que ara em regalimava fins a la boca i aleshores em vaig adonar que tenia algú ajagut al damunt, el seu cos i el meu capiculats, que em rosegava el sexe al mateix temps que jo, a l'altra banda, li tornava el compliment; jo, David Benson, li estava menjant l'òrgan a una criatura desconeguda i n'obtenia un plaer extrem.

Aquesta constatació em va sorprendre just en el moment en què, endut per un transport violent, vaig deixar anar una gran quantitat de semen, empassat directament mentre em rajava. Al mateix temps, les cuixes que em tenallaven el cap es van tesar; m'hi vaig aplicar de valent, enfonsant i enretirant la llengua tan de pressa com podia, i vaig absorbir tot el que vaig poder extreure d'aquell calze furiós que em ballava contra la boca. Les mans tampoc no se m'estaven quietes, i recorrien de dalt a baix aquella ratlla perfumada en la qual jo cercava amb el nas una aroma afrodisíaca; de tant en tant els meus dits penetraven en una cavitat diferent i d'accés més difícil.

«Estic ben fotut», vaig pensar. «El comte és un vampir i aquesta persona està al seu servei. I ara jo

també m'estic convertint en vampir...»

En aquell moment la criatura em va acostar el cul una mica més al nas i vaig notar una protuberància dura i peluda que m'assaltava la barbata. Palpant l'objecte, vaig descobrir que es prolongava en un membre rígid i turgent que maldava per introduir-se'm a la boca.

«Etic somiant», vaig pensar. «No és possible que els dos sexes estiguin units en una mateixa persona.»

Però com que cal aprofitar els somnis per ampliar la pròpia experiència, vaig xuclar aquell membre tan bé com vaig saber, retraient-me la llengua cap al paladar per fer-li recórrer el solc que migpartia el gland, perquè volia portar a bon terme aquelles recerques topogràfiques. L'activitat del vampir prosseguia al voltant del meu baix ventre, i no sé com, ajudat per un vincament que jo devia haver efectuat sense adonar-me'n, em llepava les vores del darrere amb una llengua punxeguda i mòbil com el cap d'una serp. Amb aquest contacte la meua verga reblanida va reprendre vigoria. Una última elongació de la soca que jo mamava àvidament em va avisar d'un canvi sobtat i em vaig trobar la boca plena de cinc a sis glopades d'un semen saborós amb un gust de lleixiu que de seguida va deixar pas a una aroma discreta de tòfona. Abans que tingués temps d'empassar-me'l tot, ràpidament el vampir es va girar i la seva boca es va enganxar a la meua, furgant-me amb la llengua les genives i la gola per recuperar els pocs filaments d'esperma que encara hi poguessin quedar. Alhora, el meu sexe envaïa una gorja tòrrida i suau, mentre una mà lleugera, que havia aconseguit arribar als encontorns del meu anus, hi feia penetrar un fal·lus encara tímid, però que es va anar afermant d'un embat al següent, enfollint-me amb els transports més vius i inesperats.

Mentre m'esforçava a recobrar el coneixement, vaig tenir temps de pensar que allò per força havia de ser un somni, perquè la vagina que, un minut abans, s'obria entre l'anús i els testicles, ara era per damunt la verga, i jo continuava traient-ne profit. La bèstia em recorria la cara amb tot de llepadetes ràpides i fugaces, prop dels ulls, de les orelles i de les temples, en punts que mai no m'hauria imaginat que fossin tan sensibles. Em venien ganes de veure aquella criatura, però les lluors agonitzants del foc amb prou feines em permetien distingir una part de la seva ombra, que es retallava a contrallum sobre la vermellor somorta de la llar.

Però aquestes reflexions van ser interrompudes per una nova onada de plaer que em va subjugar, i vaig expulsar un riu de licor al fons de les mandíbules que m'estrenyien el membre al mateix temps que notava com el nèctar del meu súcube se m'escampava entranyes endins. Mentre crispava les mans sobre uns pits durs i punxeguts, fins al punt que notava com els mugrons se'm clavaven a la carn, vaig perdre la consciència, esgotat per unes impressions tan terribles i tan fortes.

* * *

El diari de David Benson s'interrompia aquí. Aquest grapat de quartilles es va descobrir a prop del seu cos, als voltants del castell deshabitat de Radzaganyi, a Hongria. David Benson havia estat mig devorat per les bèsties ferotges, les quals, cosa curiosa, s'hi havien acarnissat en el baix ventre, completament rosegat, i li havien cobert la cara d'excrements i d'orina.

[Traducció de Jordi Martín Lloret. El conte s'inclou en el volum *Écrits pornographiques*, de Boris Vian, publicat per Christian Bourgois Éditeur. © Ursula, Carole, Patrick Vian et Christian Bourgois éditeur, 1980.]

Anuncis

zaplo.es

¿TE PESA PAGAR
LAS VACACIONES?

Diari d'uns anys 1975-1981

19,50 €

18,53 €

[Ver más](#)

Categoria : El traduït

Etiquetes : Boris Vian, Jordi Martín Lloret

Crea un lloc web gratuït o un blog a Wordpress.com.